

Klasne borbe u svetu 2025. godine: Drugi deo rekapitulacije radničkih borbi

Nastavljamo sa rekapitulacijom klasnih borbi širom sveta u 2025. godini.

Četvrtu najmnogoljudniju zemlju na svetu, Indoneziju, plamen klasnog rata zahvatio je punom snagom krajem avgusta i tokom septembra, kada je [stotine hiljada revoltiranih](#) radnika i radnica, studenata i aktivista izašlo na ulice burno se protiveći [povišicama i olakšicama](#) koje su buržoaski političari sami sebi izglasali i omogućili. Dodatak za stanovanje o kojem je reč iznosio je čak 10 minimalnih zarada glavnog grada Džakarte.

Protesti su posebno postali masovni i nasilni nakon ubistva dostavljača hrane od strane blindiranog policijskog vozila. Kao epilog, mnoge zgrade državne i lokalne uprave bile su zapaljene ili demolirane, a eskalacija narodnog gneva dovela je do situacije u kojoj protestanti upadaju i uništavaju kuće političara i zakonodavaca, te je tako opljačkana raskošna kuća na dva sprata ministarke finansija.

Nepal, malu zemlju na obroncima Himalaja, potresli su nezapamćeni nemiri. Odluka Vlade o zabrani društvenih mreža je bila kap koja je prelila čašu narodnog besa i bila okidač za [masovne demonstracije](#) u kojima je život izgubilo preko 70 ljudi, uz stotine povređenih. Razlog za ovakvu represivnu odluku Vlade Nepala jeste taj što su mladi u Nepal u počeli da redovno dele objave koje razotkrivaju luksuzni život porodica i dece korumpiranih političara i državnih službenika.

Među radničkom klasom Nepala kontinuirano je rasla frustracija

usled nedostatka dostojanstvenih životnih uslova, dok preko društvenih mreža ljudi iz prve ruke gledaju kako lagodno žive političari, gazde i bogataši. Ogoljeno nasilje države nije zastrašilo potlačene mase, naprotiv, u glavnom gradu Katmanduu mladi demonstranti su ušli u skupštinu i zapalili je. Osim skupštine, zapaljeni su i automobili i kuće premijera i raznih ministara, od kojih su pojedini evakuisani vojnim helikopterima.

Iz svega priloženog vidimo kako slučajevi Nepala, Filipina i Indonezije [ne predstavljaju izuzetak, već pravilo](#) po kom se kapitalisti i političari bogate na račun radnog naroda koji živi na rubu egzistencije i jedva sklapa kraj sa krajem, živeći od jedne do druge plate u konstantnoj neizvesnosti. Sa druge strane političari koji navodno i u teoriji predstavničke demokratije treba da predstavljaju narod koji ih je izglasao, po pravilu žive raskošnim životom, otuđeni od sivila svakodnevice na koju su milioni ljudi širom sveta primorani.

Pobune radničke klase protiv kapitalističkog sistema pohlepe, krađe, i eksploatacije, koje su poslednjih meseci zahvatile brojne zemlje širom sveta, [zahvatile su i afrički kontinent](#). Radni narodi Maroka i Madagaskara su ustali protiv samovolje i bahatosti lokalnih vlasti, koje kao i sve kapitalističke klike, isključivo gledaju kako da obezbede sebi i svojim nalogodavcima maksimalnu korist, na uštrb dobrobiti radničke klase.

Protesti u Maroku, predvođeni radničkom omladinom su izazvani masovnim [nezadovoljstvom zbog trošenja milijardi dolara od strane vlasti na stadione](#) i drugu infrastrukturu za Svetsko prvenstvo u fudbalu 2030. godine. Jedna od glavnih parola protesta ističe da su narodu potrebne bolnice a ne stadioni, naglašavajući koliko vlast nema sluha za potrebe radničke klase, kada se u zemlji u kojoj mnogi nemaju pristup osnovnim potrepštinama, uključujući zdravstvene usluge, grade preskupi stadioni, dok narod skapava od gladi i bolesti. Zbog konstantno rastućih cena osnovnih namirnica i usluga, uparenih

sa preniskim platama, radnička klasa Maroka često preživljava sa manje od 300 američkih dolara mesečno.

Na drugom kraju afričkog kontinenta, na Madagaskaru, glavni razlozi protesta su sveprisutno siromaštvo u društvu u kojem manjina kapitalista i kriminalaca bliskih vlasti živi na visokoj nozi dok se gotovo 32 miliona stanovnika ove ostrvske zemlje suočava sa svakodnevnim restrikcijama struje i nedostatkom vode za piće u manjoj ili većoj meri. Iako su protesti počeli zbog nestašice vode i restrikcija struje, ubrzo su eskalirali u [narodnu pobunu širokih razmera](#), sa uličnim borbama širom zemlje, i glavnim zahtevom za ostavku aktuelnog predsednika Andria Ražolina.

Nakon prve noći demonstracija, vlast je uvela policijski čas kako bi sprečila dalje proteste, međutim ovo je samo dolilo ulje na vatru narodnog nezadovoljstva predvođenog pre svega mladima, inspirisanim pobunama na Nepal i u Maroku. Čak 22 demonstranta je stradalo u uličnim sukobima sa policijom.

Krajnja beda u kojoj radnička klasa širom Afrike i dan danas živi je direktna posledica kolonijalne ere, koja je zamenjena nacionalnim, kapitalističkim državama. Nažalost, antikolonijalne borbe širom Afrike su sticanjem nezavisnosti od zapadnih kolonizatora uvele radni narod u novi oblik ropstva oličenog u kapitalističkim državama kojima vladaju kompradorske buržoazije, služeći uglavnom istim nekadašnjim kolonizatorima, na štetu radničke klase koja je nastavila da tavori u bedi.

Za kraj ove godišnje retrospektive klasne borbe u svetu vraćamo se na južnoamerički kontinent, poznat po svojoj anti-imperijalističkoj i anti-kolonijalističkoj tradiciji i slobodarskom duhu naroda. Tokom jeseni veliki talas radničkih pobuna zahvatio je i Peru i Ekvador.

U Limi, [radnici i studenti izašli su na ulice pod sloganom ''Ujedinjeni za Peru koji zaslužujemo'' u znak protesta prema](#)

[kontroverznom zakonu o reformi penzijskog sistema](#). Prema ovom zakonu, mladi ispod 40 godina obavezni su da uplaćuju doprinose privatnom penzijskom fondu, a povećana je starosna granica za prevremeni odlazak u penziju za čak 5 godina, sa 50 na 55. Još više skandaloznim se čini druga odredba istog zakona koja predviđa mogućnost zamrzavanja čak 95% sredstava onih ispod 40 godina nakon što ispune uslove za odlazak u starosnu penziju.

Policija je protiv demonstranata upotrebila suzavac i gumene metke. Kritičari zakona kažu da se ovim potezom čitava generacija ljudi prisiljava na pristanak na nepravednu i nepovoljnu penzionu šemu, te da je zakon deo šire neoliberalne agende koja se sprovodi na kontinentu. Iako je nakon masovnih protesta i žestokih okršaja demonstranata i policije najavljeno povlačenje spornih odredbi zakona, protesti u Peruu su se nastavili.

Talas protesta i revolta radnika i studenata proširio se i na susedni Ekvador. Nekoliko dana za redom na hiljade ljudi izašlo je na ulice protestujući protiv [uredbe o ukidanju subvencija na dizel gorivo](#). Ovo je uslovalo povećanje cene galona sa 1,80\$ na 2,80\$, što predstavlja povećanje od preko 50%! Kao da ovo nije bio dovoljno jak udarac na džepove radnika i studenata, Vlada Ekvadora je takođe implementirala i odluku o povećanju PDV-a sa 12% na 15%. Kontinuiran rast cena posledično je doveo do narodnog besa širom zemlje.

Na ulicama Kita policija je upotrebila suzavac protiv demonstranata. Država je protiv naroda u nekim slučajevima osim policije angažovala i vojsku, a protesti su se razbuktili kako u glavnom gradu tako i široj unutrašnjosti. Kao odgovor na narodni revolt i blokade radnika zaposlenih u transportnoj industriji, predsednik Oboa je proglasio vanredno stanje u trajanju od 60 dana u čak sedam provincija.

Pobune radničke klase širom planete pokazuju da je kapitalistička tamnica svih naroda sveta u globalnoj krizi, za

koju radni narod u sve više zemalja odbija da plaća cenu. Eksploatatorska priroda kapitalističkog klasnog društva i njemu inherentna pohlepa vladajuće klase buržuja i političara eskalira u svim krajevima sveta, a radni narod odbija da ćuti.

Rešenje za ovu sistemsku nepravdu leži u revoluciji proletarijata koji će izgraditi bolje i pravednije društvo u kojem nećemo morati da rmbačimo polovinu dana i veći deo života kako bismo namirili političare i gazde, dok se mi zadužujemo kod banaka koje drže isti paraziti kako bismo platili račune i nahranili porodice. Upravo zbog ovoga je klasna solidarnost od suštinske važnosti, pošto univerzalna bolest mora da se leči jednako univerzalnim lekom.

Iskorak ka izgradnji boljeg i pravednijeg društva počinje kada radnik u jednoj zemlji prepozna da ima više zajedničkih interesa sa radnicom iz druge zemlje, nego sa gazdom i političarem koji ga tlače u njegovoj zemlji. Solidarišemo se sa anti-kapitalističkim i anti-autoritarnim protestima širom sveta i poručujemo: samo masovnim organizovanjem i uzajamnom pomoći možemo okončati kapitalističku eksploataciju i izgraditi jedno bolje, pravednije i naprednije društvo u kojem ljudi neće biti podređeni profitu gazdi i samovolji političara.

Hajde da se udružimo u naporu da izgradimo bolje i pravednije društvo za sve nas, društvo u kojem nema mesta izrabljivačkom radu za mrvicu sa stola bogatih gazdi i političara, društvo u kome nema brutalne represije kada se osmelimo da se usprotivimo i kažemo 'dosta', i najvažnije – društvo u kojem korupcija i žeđ za profitom neće biti stavljeni ispred života i blagostanja radnih ljudi.